

ANNIE EDSON TAYLOR (1838-1921)

Anna "Annie" Edson Taylor was een Amerikaanse onderwijzeres die op haar 63e verjaardag, 24 oktober 1901, de eerste persoon werd die een tocht over de Niagarawatervallen in een ton overleefde. Haar motieven waren financieel, maar ze verdiende nooit veel geld met haar avontuur. Ze stierf zonder geld en haar begrafenis werd betaald door publieke donaties.

Annie werd geboren op 24 oktober 1838 in Auburn, New York. Ze was een van de acht kinderen van Merrick Edson (1804–1850) en Lucretia Waring; haar vader bezat een korenmolen en stierf toen ze 12 jaar oud was, waardoor er genoeg geld overbleef om het gezin een comfortabel leven te geven. Ze werd onderwijzeres (ze behaalde een graad in een vierjarige opleiding). Tijdens haar studie ontmoette ze David Taylor. Ze trouwden en kregen een zoon die op jonge leeftijd stierf. Haar man stierf kort daarna. Nadat ze weduwe was geworden, bracht ze haar werkjaren door tussen banen en locaties.

Uiteindelijk belandde ze in Bay City, Michigan, waar ze hoopte dansinstructeur te worden. Omdat er op dat moment geen dansscholen in Bay City waren, opende Taylor haar eigen. Ze verhuisde naar Sault Ste. Marie in 1900 om muziek te onderwijzen. Van daaruit reisde ze naar San Antonio, Texas, waarna zij en een vriendin naar Mexico-Stad gingen om werk te zoeken. Zonder succes keerde ze terug naar Bay City.

Tegen 1900 had Taylor moeilijke tijden doorgemaakt, omdat ze uit haar huis was afgebrand en geld had verloren dat ze bij een predikant had geïnvesteerd. Ze beweerde toen nog maar 42 jaar oud te zijn, wat suggereert dat ze gemakkelijker geld zou kunnen verdienen als ze jonger was. Omdat ze altijd geassocieerd was met 'de beste klasse van mensen, de beschaafde en de verfinde', geloofde Taylor dat ze geld nodig had om haar plaats in de wereld te behouden.

In de federale volkstelling van 1900 verklaarde ze haar geboortjaar 1860. In de hoop haar latere jaren financieel veilig te stellen, besloot ze dat ze de eerste persoon zou zijn die in een ton over de Niagarawatervallen zou rijden. Taylor gebruikte voor haar reis een op maat gemaakt vat, gemaakt van eikenhout en ijzer en opgevuld met een matras. Bij de lancering van de loop deden zich verschillende vertragingen voor, vooral omdat niemand bij de stunt betrokken wilde zijn.

Twee dagen voor Taylor's eigen poging werd een huiskat in haar ton over de Horseshoe Falls gestuurd om de kracht ervan te testen en te zien of de ton zou breken of niet. In tegenstelling tot wat destijds werd beweerd, overleefde de kat de duik en zeventien minuten later, nadat ze met een bloedend hoofd werd aangetroffen, poseerde ze met Taylor op foto's.

Op 24 oktober 1901, haar 63e verjaardag, werd de ton over de zijkant van een roeiboot gezet en Taylor klom erin, samen met haar gelukkige hartvormige kussen. Nadat ze het deksel hadden vastgeschroefd, gebruikten vrienden een fietsbandenpomp om de lucht in het vat te comprimeren. Het gat dat hiervoor werd gebruikt, werd afgesloten met een kurk, en Taylor raakte op drift nabij de Amerikaanse kust, ten zuiden van Goat Island.

De rivierstromingen voerden de ton over de Canadese Horseshoe Falls, die sindsdien de locatie is geweest voor alle succesvolle stunts bij de Niagara Falls. Redders bereikten haar vat kort na de duik. Er werd ontdekt dat Taylor nog leefde en relatief ongedeerd was, afgezien van een kleine snee in

haar hoofd. De reis zelf duurde nog geen twintig minuten, maar het duurde enige tijd voordat het vat daadwerkelijk werd geopend. Taylor werd uit het vat geholpen door Carlisle Graham, haar vriendin en de eerste man die op een vlot de stroomversnellingen bestuurd. Na de reis zei Taylor tegen de pers:

"Als het met mijn laatste adem was, zou ik iedereen waarschuwen om deze prestatie niet te proberen ... ik zou eerder naar de monding van een kanon lopen, wetende dat het me in stukken zou blazen dan nog een reis over de val maken."

Ze verdiende kort geld door over haar ervaringen te praten, maar kon nooit veel rijkdom opbouwen. Ze schreef een memoires en keerde terug naar Niagara Falls om die te verkopen. Haar manager, Frank M. Russell, rende weg met haar vat, en het grootste deel van haar spaargeld werd gebruikt voor privédetectives die waren ingehuurd om het te vinden. Het werd uiteindelijk in Chicago gevestigd, maar verdween enige tijd later definitief.

Ze bracht haar laatste jaren door met poseren voor foto's met toeristen bij haar souvenirkraam, in een poging geld te verdienen aan de New York Stock Exchange, kort te praten over een tweede duik in de cataract in 1906, een poging een roman te schrijven en haar 1901-reconstructie te maken. stortte zich op film (die nog nooit werd gezien), werkte als helderziende en gaf magnetische therapeutische behandelingen aan lokale bewoners.

Taylor ging op 23 februari naar de Niagara County Infirmary in Lockport, New York en beweerde dat ze 57 jaar oud was. Ze stierf op 29 april 1921, 82 jaar oud, en werd begraven naast haar vriend en mede-waaghals Carlisle Graham, in de sectie "Stunter's Rest" van Oakwood Cemetery in Niagara Falls, New York.

Omdat ze zonder een cent stierf, werd er om publieke donaties gevraagd om de kosten van haar begrafenis, die op 5 mei 1921 werd gehouden, te betalen. Ze schreef haar slechte gezondheid en bijna blindheid toe aan haar tocht over de watervallen.